

Sidste søndag i kirkeåret 2013

Dagens læsning er slutningen på Jesu sidste store tale og danner overgangen til selve lidelseshistorien – dette vil jeg vende tilbage til i denne prædikens gådefulde øjeblik.

”Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, da skal han tage sæde på sin herligheds trone”. Sådan indledes dagens læsning – en tekst hvor menneskesønnen fuldstændig har overtaget Guds plads - og dét - for at skille fårene fra bukkene.

Og det med det ene for øje - at lade fårene arve det rige - som fra tidernes morgen var bestemt for fårene – hvilket vil sige edens have – eller himmeriget om man vil.

Det er således menneskesønnen – der dømmes – og indbyder sin faders velsignede – altså fårene – ind til det evige liv. Derved kan vi jo slutte - at det i sidste ende er Guds vilje der sker.

Vi får ligeledes fortalt - at denne dommens dag - gælder alle folkeslag - altså både Jøder og hedninger – hvilket på en måde peger hen på Jesu ord efter opstandelse til sine disciple: ”Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer”.

Hvordan skal man nu opfatte denne dommens dag. I 1830'erne samlede tusindvis af kristne fra forskellige kirkesamfund i USA sig omkring vækkelsesprædikanten William Miller – fordi ham påstod - at Jesus ville komme igen den 22. oktober 1844.

Han var kommet frem til denne dato og årstal ved læsning af profeterne i GT og i Johannes' Åbenbaring i NT. Skuffelsen var naturligvis stor blandt alle dem som troede på ham – da Jesu genkomst udeblev.

Sådan har mennesket gennem tiderne set frem til denne dag – og ligefrem troet at den stod lige for døren – og dette helt fra de tidlige urmenigheders

tid. Ofte i angst for at tilhører bukkene – og dermed være dømt til evig fortabelse.

Da jeg som dreng boede i det indre København – gik jeg i søndagsskole – her fortalte en af søndagsskolelærerne os måbende børn - at vi kunne blive frelst og komme i himlen når vi døde – og det ved at tro på Jesus og gøre som han havde lært os at gøre - for ellers ville vi blive fortabte og komme i helvede.

Det var jo noget af en udmelding – og vi børn sad da også resten af tiden helt stille og lyttede til fortællingen om den gode hyrde Jesus - som passer på sine får. Og vi hørte om himlens lyksaligheder hvor man kunne gå rundt og klappe løver og andre rovdyr – i den total idyl.

Derfor gik jeg – som så ofte før - den søndag over i det store drivhus i Botanisk have – her plejede vi børn at leje opdagelsesrejsende mellem palmerne og andre eksotiske planter – men den søndag gik jeg og forstillede mig – at jeg var i edens have – men det varede nu ikke så længe for i min lille lukkede verden blev jeg brat vagt tilbage til virkeligheden – da opsynsmanden hev fat i mig og stak mig en lussing fordi jeg ikke gik på stierne.

Således tilbage i virkeligheden blev det igen til den gamle leg – i dr. Livingstones fodspor ude i Junglen – i evig fare for at blive fanget af de stygge menneskeædere. Tilbage til virkeligheden på godt og ondt sammen med min næste.

Frelse eller fortabelse! Logikken i en sådan forkyndelse indebærer jo at livet her og nu kommer til at bestå af muligheder – du kan blive frelst og du kan fortabes! Og dermed bliver Frelse en modgift imod fortabelse - én forberedelse til noget hinsidigt – noget fjernt fra denne verden en gang i fremtiden. Og den frelste sætter sig derved i modforhold til den fortabte – en tilstand fjernet fra dette jordiske liv – som vi er sat til at leve.

Men evangeliet forkynder egentlig noget helt andet – nemlig at verden er fortabt – men at den fortabte verden – den gav Gud frelse.

Fortabelse og frelse er ikke to sidestillede muligheder. Den fortabte verden – er en verden hvor vi mennesker kun kender os selv som fortabte – en verden hvor vi føler at vi har mistet noget - at noget er gået i stykker – at noget er dødt – men også med en fornemmelse af - at der har været noget andet - noget ubrudt - noget helt - før denne fortabelsens tilstand. Før vi blev det fortabte menneske.

At være et fortabt menneske – vil således ikke sige - at der en gang ud i fremtiden venter os noget ubehageligt – noget som vi derfor må sikre os imod – for at undgå denne skæbne.

At være et fortabt menneske vil kun sige – at vort jordiske menneskeliv dag for dag fordærvs for os – for til sidst at blive til død i stedet for liv – uanset hvad vi end gør.

Som indledningsvis sagt så vil jeg vende tilbage til denne prædikens gådefulde øjeblik – og dette øjeblik er nu – for som sagt - så er netop dagens tekst overgangen til lidelseshistorien – og det er ikke tilfældigt valgt fra Matthæus´ side.

For det er med håbet og barmhjertigheden evangeliet ender for det fortabte menneske - med beretning om Jesu Kristi død og hans opstandelse fra de døde – For korsets og den tomme gravs ord - det er Ordet til det fortabte menneske – trods synd og skyld – så er det et Ord til syndernes forladelse.

Og frelsen fra denne fortabelse er at Gud giver os livet – et liv i samfund med Gud og vores næste – og det liv giver han os i Kristus – Guds søn – Menneskesønnen – han som døde sammen med syndere og blev oprejst. Og det er i ham livet er genoprettet – er genfødt.

Frelse er at det ødelagte genskabes – at det vi har sat overstyr gives os igen.

Og Kristus er ikke bare en bebuder af Guds komme - i ham er Gud selv kommet til os. Det er det – det Ny testamente forkynder for os - Gudsriget er kommet i Kristus.

For nok er syndens løn døden – men Guds nådegave er evigt liv i Kristus. Ikke sådan at forstå - at vi skal undgå døden – for det jordiske liv er et liv givet af Gud og det skal gives tilbage til ham.

Og derfor er der kun en ting du skal spørge dig selv om: Tror du at det var Gud der gav dig livet – tror du på hans skabermagt og på syndernes forladelse?

Gør du det – så tror du jo på ham der er opstandelsen og livet – han som døde lige som vi dør – overladt til dødens mørke – men oprejst fra de døde på tredjedagen.

Vær du da kun fortrøstningsfuld – du som vandrer under Guds nåde og barmhjertighed - for al din skyld vil med et kongeligt ord blive slette – helt og aldeles – trods alt. Amen